

Arrest

nr. 153 795 van 1 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 21 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 maart 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 mei 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DESIRA, die loco advocaat W. NGASHI NGASHI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 2 april 2013 toe op Belgisch grondgebied en diende op 18 april 2013 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 23 juli 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het hiertegen ingestelde beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest van 8 november 2013 verworpen (RvV 8 november 2013, nr. 113 605).

1.3. Op 9 augustus 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.4. Verzoeker en zijn Belgische partner legden op 28 mei 2014 een verklaring van wettelijke samenwoont af te Halle.

1.5. Verzoeker diende op 28 mei 2014 een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter).

1.6. De gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Halle nam op 28 augustus 2014 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.7. Verzoeker diende op 22 september 2014 een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter).

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) nam op 19 maart 2015 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 23 maart 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22/09/2014 werd ingediend door:

Naam: M.(...)

Voornamen: M.(...) J.(...)

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd.

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg, de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als bewijs van de bestaansmiddelen legt de Belgische referentiepersoon volgende documenten voor:

-een arbeidscontract van onbepaalde duur (dd 13/05/2014) deeltijds (24 uur per week) bij (...).

-loonfiches van die tewerkstelling bij (...) van de maanden mei, juni, juli waaruit blijkt dat het gemiddeld maandelijks netto inkomen €857,08 bedroeg.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze ontoereikend zijn. Zij beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Overwegende dat de armoederisicogrens voor twee volwassenen €1500 bedraagt, het inkomen van de Belgische referentiepersoon hier ver onder ligt, en de huur van de woning van het koppel alleen al meer dan de helft bedraagt van het inkomen van de referentiepersoon (nl. 600€), is het redelijk te stellen dat dit bedrag veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Voor dit koppel van twee volwassenen is 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast echt wel het minimum dat mag worden verwacht.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker oppert in zijn eerste middel het volgende:

“Overwegend dat verzoeker, in een eerste middel uiteenzet dat tegenpartij de beschikkingen vermeld onder de middelen en in het bijzonder artikel 40 ter van de wet van 15 december 1980 schendt omdat zij beschouwt dat de persoon die hem toegang geeft tot het recht op verblijfsvergunning niet over stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, omdat zij een maandelijks loon van 857,08 euro verdient.

Dat het duidelijk is dat tegenpartij opzettelijk het maandelijks complement minacht dat de partner van verzoeker bij het organisme ACV ontvangt.

Dat dit complement noch een afwachtende uitkering en noch minder een overgangsuitkering is die uitgesloten zijn van de bestaansmiddelen van artikel 40 ter onder de middelen vermeld.

Dat in onderhavig geval het relevant zou zijn geweest zowel met het loon als met het complement van het ACV rekening te houden.

Overwegend dat verzoekster, in een tweede middel, uiteenzet dat de omstreden beslissing een inadequate motivering omvat, en door dit feit, zij klaarblijkelijk de beschikkingen van voornoemde artikelen 62 van de wet van 15 december 1980, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt;

Dat deze wettelijke beschikkingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de aanduiding in de administratieve akten de overwegingen naar recht en feiten eisen dat zij afdoend zouden zijn, juist, juridisch aanvaardbaar en die als basis voor de betrokken beslissing dienen.

Dat volgens de bestendige jurisdictie de motivering adequaat moet zijn.

Dat het Hof van Cassatie beweert dat door adequate motivering van de bestuurshandeling dient verstaan te worden elke motivering waarop de betrokken beslissing redelijkerwijze gebaseerd is (Cass, 5 février 2000, Bull. Cass., 2000, P. 285).

Dat in onderhavig geval tegenpartij een inadequate motivering ontwikkeld heeft door de omstandigheden eigen aan het geval opzij te leggen.

Dat de wettelijke beschikkingen betreffende de motivering van de bestuurshandelingen de overheid opleggen over te gaan tot een bijzonder en volledig onderzoek van de omstandigheden van de zaak, wat globale beslissingen en vage motiveringen uitsluit.

Dat bijgevolg de omstreden akte een misstap begaat door gebrek aan motivering en moet nietig verklaard worden.”

In een tweede middel wordt de schending opgeworpen van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

“Overwegend dat verzoekster staande houdt dat de uitvoering van de ondernomen beslissing onevenredige schade aan haar recht op privé- en familielevens zou toebrengen alsook aan dat van haar partner.

Dat artikel 8 vernoemd onder het middel niet alleen het recht op respect van het familielevens beschermt maar ook op het recht van het privé leven; het betreft voor de administratie zich te behoeden dit privé- en familielevens teniet te doen of negatief te beïnvloeden.

Dat klaarblijkelijk de uitvoering van de ondernomen beslissing noodzakelijkerwijze een scheiding van verzoekster en haar partner zou inhouden, hetgeen zonder twijfel een onevenredige schade zou toebrengen aan hun recht op privé en familielevens.

Dat men noodgedwongen moet aanhalen dat daar het om artikel 8 gaat dat het recht op respect van het privé- en familielevens bekrachtigt, het Europees Hof van de Rechten van de Mens er in verscheidene zaken aan herinnerd heeft dat dit recht niet absoluut is, in tegenstelling met het recht om geen onmenselijke en vernederende mishandelingen te ondergaan geposeerd door artikel 3 die geen enkele uitzondering spaart; de schade aan het recht door artikel 8 bekrachtigd is echter strikt omkaderd vermits zij door en wet moet voorzien zijn, een wettelijk doel nastreven en noodzakelijk zijn in een democratische maatschappij.

Dat men in onderhavig geval, en met gezond verstand, kan staande houden dat beide eerste voorwaarden vervuld zijn omdat de ondernomen beslissing gebaseerd is op de wet van 15 december

1980 die de toegang en het verblijf van de vreemdelingen in België beoogt; daarentegen schijnt deze beschikking klaarblijkelijk onevenredig wat de eenheid van de familie betreft.

Dat bijgevolg de voorwaarde dat de maatregel noodzakelijk dient te zijn in een democratische maatschappij niet vervuld is, hetgeen een schending van artikel 8 van het EVRM betekent.

Dat rekening houdend met de eisen van artikel 8 van het EVRM, evenals andere beschikkingen van het Verdrag, zijn van de orde van de waarborg en niet van de eenvoudig goede wil of praktische schikking (Cour EDH(5/2/2002, Conka/Belgique, § 3), enerzijds, en van het feit dat dit artikel de overhand heeft op de beschikkingen van de wet van 15/12/1980 (C.E. 22/12/2010, n° 210.029), anderzijds, het ontbreekt tegenpartij klaarblijkelijk in onderhavig geval over te zijn gegaan, alvorens een beslissing te nemen, tot een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de rechtszaak, in functie van de omstandigheden waar zij kennis van heeft of zou moeten hebben; er bestaat bijgevolg geen enkele twijfel dat tegenpartij redelijkerwijze niet kan beweren onwetend te zijn over het feit dat verzoekster volledig door haar partner ten laste genomen is met wie zij een werkelijk familie- en affectief leven leidt.

Dat dit familieleven in Congo niet kan voortgezet worden waar de partners geen leven zouden leiden in overeenstemming met de menselijke waardigheid en dat dit zou inhouden dat de partner zijn werk zou verliezen dat het enige inkomen van het gezin is.

Dat het betaamt, gezien hoger vermelde argumenten, de omstreden akte nietig te verklaren, omdat er een bewezen risico is van schending van de beschikkingen in het middel aangehaald.”

2.2. Wegens hun inhoudelijke verwevenheid worden beide aangevoerde middelen hieronder samen behandeld.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbereiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middelen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. De middelen dienen derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. De bestreden beslissing vermeldt artikel 52, § 4, vijfde lid van het van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en artikel 40ter van de vreemdelingenwet als juridische grondslag.

Artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet stelt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

2.6. Blijkens het administratief dossier werd bij de tweede aanvraag van verzoeker tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een burger van de Europese Unie van 22 september 2014 (bijlage 19ter – zie punt 1.7) vastgesteld dat de documenten reeds werden voorgelegd bij de eerdere aanvraag van 28 mei 2014 (zie punt 1.5) en thans werden aangevuld met een kopie van het paspoort van verzoeker. Verzoeker werd bij zijn eerste aanvraag verzocht om ten laatste op 28 augustus 2014 de volgende documenten over te maken: bewijzen duurzame relatie, ziektekostenverzekering, bewijs van voldoende huisvesting (geregistreerd huurcontract of eigendomsakte), bewijs van voldoende bestaansmiddelen van Belgische partner (3 laatste loonfiches), bewijzen van identiteit. Verzoeker maakte op 28 augustus 2014 volgende documenten over: een aantal foto's, een huurcontract, een verlenging van huurcontract voor appartement, een schrijven van kennissen en zijn Belgische partner, een kopie van een Congolees visum in het paspoort van zijn partner, een aantal loonfiches en een arbeidsovereenkomst van zijn partner en een verklaring van lidmaatschap van de mutualiteit. Op 22 september 2014 werden deze documenten aangevuld met een kopie van het paspoort van verzoeker.

2.7. De gemachtigde van de staatssecretaris beoordeelde de door verzoeker neergelegde stukken als volgt:

“(…)

-een arbeidscontract van onbepaalde duur (dd 13/05/2014) deeltijds (24 uur per week) bij (...).

-loonfiches van die tewerkstelling bij (...) van de maanden mei, juni, juli waaruit blijkt dat het gemiddeld maandelijks netto inkomen €857,08 bedroeg.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze ontoereikend zijn. Zij beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Overwegende dat de armoederisicogrens voor twee volwassenen €1500 bedraagt, het inkomen van de Belgische referentiepersoon hier ver onder ligt, en de huur van de woning van het koppel alleen al meer dan de helft bedraagt van het inkomen van de referentiepersoon (nl. 600€), is het redelijk te stellen dat dit bedrag veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Voor dit koppel van twee volwassenen is 120 % van het leefloon voor een

persoon met gezinslast echt wel het minimum dat mag worden verwacht. (...)"

2.8. Verzoeker stelt in een eerste onderdeel van zijn eerste middel dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de bestaansmiddelen "opzettelijk" geen rekening heeft gehouden met de uitkering van het ACV die zijn partner ontvangt. Uit het administratief dossier blijkt echter geenszins dat stukken zouden zijn overgemaakt die erop zouden kunnen wijzen dat verzoekers partner een uitkering van het ACV zou ontvangen. Verzoeker toont ook niet aan dat hij wel degelijk dergelijke documenten zou hebben neergelegd. Bijgevolg kan verzoeker niet verlangen dat de gemachtigde van de staatssecretaris hiermee bij de beoordeling van de bestaansmiddelen rekening zou houden. Verzoeker voegt deze stukken evenmin als bijlage toe bij zijn verzoekschrift, zodat zijn bewering dat de partner van verzoeker nog over bijkomende bestaansmiddelen zou beschikken niet geverifieerd kan worden.

2.9. In een tweede onderdeel van zijn eerste middel beperkt verzoeker zich tot een theoretische uitleg en de loutere bewering dat *"in onderhavig geval tegenpartij een inadequate motivering ontwikkeld heeft door de omstandigheden eigen aan het geval opzij te leggen."* Hiermee slaagt verzoeker er geenszins in om de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing dat het aangetoonde bedrag (ver) beneden de norm uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet ligt, aan het wankelen te brengen. De gemachtigde van de staatssecretaris kon op basis van de neergelegde stukken vaststellen dat de partner van verzoeker niet over toereikende bestaansmiddelen beschikte en dienvolgens rechtsgeldig concluderen dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd.

2.10. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker samenwoont met zijn Belgische partner met wie hij een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde. Om die redenen kan het bestaan van een gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM in hoofde van verzoeker worden aanvaard.

2.11. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz*,

Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.12. In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn tweede middel lijkt te poneren, dient er *in casu* geen onderzoek te geschieden aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM of er sprake is van een inmenging in het gezinsleven. In dit geval betreft het immers een eerste binnenkomst en dient enkel te worden onderzocht of op de Belgische overheid een positieve verplichting rust om verzoekers gezinsleven te handhaven of te ondersteunen. Er kan in dit verband evenwel worden vastgesteld dat verzoeker geen hinderpalen aanvoert die hem verhinderen zijn gezinsleven met zijn partner elders verder te zetten. Verzoeker geeft enkel, naast een aantal theoretische beschouwingen, aan dat *“de uitvoering van de ondernomen beslissing onevenredige schade aan haar recht op privé- en familielevens zou toebrengen alsook aan dat van haar partner”*, dat de bestreden beslissing een scheiding zou inhouden van verzoeker en zijn partner, hun familielevens in Congo niet zou kunnen voortgezet worden omdat zij aldaar *“geen leven zouden leiden in overeenstemming met de menselijke waardigheid”* en dat zijn partner haar werk zou verliezen. Met deze blote beweringen toont verzoeker geenszins concreet aan dat hij zijn gezinsleven enkel op Belgisch grondgebied zou kunnen uitbouwen. De Raad merkt tevens op dat de scheiding van verzoeker van zijn Belgische partner allerminst definitief hoeft te zijn omdat verzoeker het verblijfsrecht van meer dan drie maanden wel erkend kan zien indien hij voldoet aan de voorwaarden die hiertoe door de vreemdelingenwet worden gesteld.

2.13. Er werd geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd niet geschonden.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN